

Данас је (15. септембар), кажу, дан српског јединства, слободе и националне заставе. Нажалост, славио нешто што немамо и што, с обзиром на стање ствари, нећемо никада више имати. Немојте се чудити овим ријечима и немојте ми замјерити због њих, јер ја сам човјек који би више од било ког другог Србина волио да смо јединствени и слободни с обје стране Дрине и да нам је једна национална застава. Али није, и не треба много памети да то схватимо, уз спремност да погледамо чињеницама у очи и да их прихватимо.

А о поцијепаности друштва у Србији, опет на српско-српској основи, око тога да ли Србија треба да призна тзв. Косово, не морају се трошити ријечи. Сви знамо колико је тим поводом подијељен српски народ, не само у Србији него и у Српској (а шта тек рећи о Црној Гори), и да у њему има много оних који нажалост мисле и јавно износе да би то Србија и Срби требали учинити. Такође је много и оних који би колико сутра поцијепали Косово и Метохију и прихватили да Србији остане само мали дио, онај на сјеверу Косова

Националног јединства немамо и за то је довољно само доћи до ријеке Дрине коју, кад стигнемо до ње, не можемо прећи без полицијске и царинске контроле. Да имамо национално јединство које немамо, не бисмо из Српске у Србију, и обрнуто, прелазили често у (пре)дугим колонама уз граничну контролу. Овдје ће многи рећи да синтагма национално јединство не значи нужно и јединство у државно-правном смислу. Јер, казаће даље неки од тих позивајући се на Фридриха Шелинга, народ није "пука просторна коегзистенција неког већег или мањег броја физички истоврсних индивидуа, него заједница свијести између њих". И то је тачно, само је проблем што ми немамо ни тог другог јединства, оног у главама наших људи, јер оно изостаје по свим питањима која су кључна за српски народ. То нејединство је видљиво и у Српској и у Србији. Овдје у Српској то је, по ко зна који пут, показано само дан раније, у сриједу 14. септембра, у Народној скупштини Републике Српске. Било је и тужно и трагично гледати нејединство српских полтичких странака у тој најважнијој институцији око питања да ли дати или не дати агреман новом њемачком амбасадору у БиХ, будући да је њемачки Бундестаг недавно усвојио резолуцију којом је флагрантно наговијестио политику Њемачке према нама, чија суштина се своди на нестанак Републике Српске. Чак ни око таквог питања није могло бити националног јединства, јер је власт у Српској била за то да се ускрати тај агреман уколико њемачки Бундестаг не ревидира свој недавни став према нама и Српској, док је српска опозиција одбила да уопште расправља о том питању у парламенту Српске, чиме је у ствари издејствовала да њемачки амбасадор добије

Српског јединства нема - српског ропства има

Пише: Милан Благојевић
субота, 17 септембар 2022 23:00

агреман. Руку на срце, видјевши шта чини опозиција и да између њих нема нити може бити јединства, и власт је ретерирала у свом ставу па је приликом гласања у парламенту Српске, дакле кад је било најважније, 46 посланика из владајуће коалиције било уздржано. Случајно или не, у исто вријеме у Народној скупштини Републике Србије вођена је расправа поводом извјештаја предсједника Републике о Косову и Метохији. Колико је у тој расправи било тешких ријечи и анимозитета на српско-српској основи, колико разлика и нејединства, имао је прилику да види свако ко је гледао телевизијски пренос те скупштинске расправе. А о поцијепаности друштва у Србији, опет на српско-српској основи, око тога да ли Србија треба да призна тзв. Косово, не морају се трошити ријечи. Сви знамо колико је тим поводом подијељен српски народ, не само у Србији него и у Српској (а шта тек рећи о Црној Гори), и да у њему има много оних који нажалост мисле и јавно износе да би то Србија и Срби требали учинити. Такође је много и оних који би колико сутра поцијепали Косово и Метохију и прихватили да Србији остане само мали дио, онај на сјеверу Косова.

Није требало да прође много времена па да Вучић код себе позове Милорада Додика и да му, под маском наводних разговора о даљим правцима сарадње Српске и Србије, наложи да прекине са бојкотом заједничких институција БиХ, што је Додик одмах затим и учинио, а са њим и сва српска политичка опозиција у Републици Српској

И српска национална слобода је нетрагом нестала. Ево само једног из низа примјера нашег ропства. У јулу прошле године Валентин Инцко нам је, кршећи све норме међународног и унутрашњег права, наметнуо свој приватни "закон о забрани негирања геноцида у Сребреници". Република Српска то није прихватила, а и како би, не само зато што је српска него прије свега зато што је Инцково понашање флагрантан напад на суверенитет државе као врховног и императивног начела међународног права, па се одлучила за правно, политички и морално легитимну апстиненцију од учешћа у власти на нивоу заједничких институција БиХ, док тај Инцков "приватни урадак" не буде поништен. И онда умјесто да се истрајава у томе, само пар мјесеци након тога најприје Александар Вучић као предсједник Републике Србије прима у званичну посјету Нијемца Кристијана Шмита у својству тзв. "високог представника у БиХ", што чини и патријарх српски Порфирије, иако и Вучић и Порфирије знају да Шмита није именовао Савјет безбједности УН како је прописано Анексом 10 Дејтонског споразума. Очигледно је да у позадини стоји одсуство наше државне и националне слободе, тачније речено стоји наше ропство у његовом савременом облику, пошто су Вучић, а под њим и Порфирије, иза кулиса клекли пред њемачким притиском и повиновали се захтјеву Њемачке да приме Шмита у званичну посјету и да га ослове као "високог представника у БиХ". Није требало да прође много времена па да Вучић код себе позове Милорада Додика и да му, под маском наводних разговора о даљим правцима сарадње Српске и Србије, наложи да прекине са бојкотом заједничких институција БиХ, што је Додик одмах затим и учинио, а са њим и сва српска политичка опозиција у Републици Српској. И тако је живот наставио да тече као да се ништа није догодило, све смо с тим у вези заборавили, јер ми и иначе слабо памтимо, а брзо заборављамо. Или, како каже Меша Селимовић у свом роману Тврђава: "Све чемер, сиротиња, глад, несрећа. А зашто је тако? Не знам. Можда зато што смо по природи зли, што нас је бог обиљежио. Или што нас несреће непрестано прате, па се бојимо гласног смијеха, бојимо се да ћемо наљутити зле силе које стално обилазе око нас. Зар је онда чудо што се увијамо, кријемо, лажемо, мислимо само на данашњи дан... Немамо поноса, немамо храбрости. Бију нас, а ми смо и на томе захвални".

Српског јединства нема - српског ропства има

Пише: Милан Благојевић
субота, 17 септембар 2022 23:00

